

A „zsidókhoz írt levél” minden hívőnek szóló, mindnyájunkat megragadó bizonyoságtétel. Úgy beszél Krisztusról, hogy arra mutat rá: Ő nagyobb mindennél és mindenkinél. Az angyalok, a törvény, Mózes, az áldozatok, Melkisédek, a „bizonyoságtévők” fellege mind Őrá mutatnak. Isten azért adta ezeket, hogy ezeken keresztül is Őt lássuk, Aki nagyobb ezeknél.

Hívőknek szól: mi, akik már megismerhettük Krisztust, ne álljunk meg ezen az úton. Ismerjük meg egyre jobban, legyen előttünk is egyre nagyobb, szeressük, imadjuk egyre jobban. Legyünk mi is benne a „bizonyoságtévők fellegebén”, akik Őrá mutatnak. Ezért tanít arról, hogy ki Jézus. Ő a Fiú, aki szenvedéseiből tanulta meg az engedelmességet, és nem szégyell minket testvéreinek nevezni; Ő a könyörülő és hű Főpap, aki üdvözíteni tudja azokat, akik általa járulnak Istenhez; Ő az örökkévaló Főpap és Király, aki örökkévaló, rendíthetetlen országot adott nekünk. „A mi Istenünk megemésztő tűz”; Krisztus az, akit ez a tűz megemésztett, a tökéletes áldozat, akit Isten a mi javunkra elfogad.

Biztatást kapunk, hogy benne maradjunk meg. Amikor arról beszél, mit követnek el és mennyire menthetetlenek azok, akik, miután megismerték Krisztust, elvetik Őt, azzal folytatja: „rólátok jobbat gondolunk, ami üdvösséggel jár” (6,9), „emlékezzetek a korábbi napokra” (10,32), amikor a szenvedéseket hitben élték át. Aki hívő, megmaradhat, és meg is kell maradnia a hitben. Krisztus, Aki egyszer megtalált minket, meg is tart (Jn 10,28).

Intéseket is kapunk: „vigyázzatok, meg ne vessétek azt, aki szól”, mert csak Ő, Krisztus tarthat meg. „Saját gyülekezetünket ne hagyjuk el” (10,25) – a Krisztusban hívők közösségét, mert Ő ott van jelen. Ott tudjuk egymást biztatni: bátorítani is, figyelmeztetni is – azért, mert ilyenkor Krisztus szól hozzánk is, a másikhoz is.

„A testvéri szeretet legyen maradandó.” – „Ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást” (Jn 13,34) – tudjuk-e ezt gyakorolni? Csak ha Ő van ott bennünk, Ő szólhat, cselekedhet (vagy Ő hallgathat és törhet) általunk. „Ő az életét adta értünk, mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket atyánkfiáiért.” (1Jn 3,16) Tudnunk kell áldozatokat hozni, kiállni a testvérünk mellett; védeni, ha támadják, akár valódi bűne vagy gyengesége miatt is. Akkor is, ha ezért engem is támadni fognak.

Vendégszeretet: nemcsak az, amikor a házámba fogadok valakit; az is, amikor meghallgatom, segítek neki, amikor az ő gondolatai, örömei, imádságai az enyéimé lesznek, ezzel erősíteni, „táplálni” tudom őt. „El ne feledkezzetek” róla, ne csak magunkra gondoljunk. „Némelyek tudtukon kívül angyalokat vendégeltek meg”, mint Ábrahám (1Móz 18-ban), de mi sem tudhatjuk, hol lesz „angyal”, hogyan lesz áldássá az, akiért mi tettünk valamit. „Aki pedig csak egyetlen pohár friss vizet ad inni egynek e kicsinyek közül, mert az tanítvány: bizony, mondom néktek, semmiképpen sem fogja elveszteni jutalmát.” (Mt 10,42)

„Emlékezzetek meg a foglyokról”: akiket a Krisztusban való hitükért fogtak el, vagy üldöznek. „Mint fogolytársak.” Együtt szenvedhetünk velük (10,34), amikor felvállaljuk, hogy ők a testvéreink, hogy ugyanazt követjük, Akit ők is. – Imádkoznunk kell a gyötrődőkért is: mi magunk is „testben vagyunk”. Krisztus is testben volt, mint a „fájdalmak férfja, betegség ismerője”: azért, aki szenved, kérhetjük, hogy élje át, hogy Ő ott van vele.

„Legyen megbecsült a házasság mindenki előtt.” A házasság Isten rendje, Krisztus és a gyülekezet kapcsolatát is kiábrázolja (Ef 5,21–33). Sok támadás éri, de Isten féltő szeretete megvédi. Ha a házasságban megmarad a szeretet, az engedelmesség, a tisztaság, az (különösen ma) komoly bizonyoságtétel. – „A paráznákat és a házasságtörőket ítéletével sújtja Isten”, és aki kívánsággal tekint egy asszonyra, már paráználkodott vele. Krisztus tagjai vagyunk, nem

lehetünk „parázna nő tagjai” (1Kor 6,15), a bűnös gondolatokat is meg kell tagadnom. Van erre bocsánat, van belőle szabadulás, Krisztusban van erő ezeknek a legyőzésére.

„Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged” – ezt ígéri Isten a hívőnek. Hisszük? Hálásak vagyunk érte? Elég ez nekünk? „Elégedjete meg azzal, amitek van!” A miénk az Ő országa is igazsága, és nagyon sok ráadást is kapunk – azt is Tőle. Ha ezt így látom, nem aggodalmaskodhatok, nem lehetek fösvény. Akkor nem kell számolnom, mit adhatok a másinak és mit nem, nem kell azt mérlegelnem, hogy visszaadja-e. – A levél végig a Krisztushoz való ragaszkodásra, a benne maradásra, a megerősödésre biztat. Abban, ahogy a nálam letett dolgokkal bánok, megmutathatom és gyakorolhatom ezt.

„Velem van az Úr, nem félek, ember mit árthat nekem?” – mi is elmondhatjuk ezt magunkról? Félek emberektől is? Ha így van, akkor tulajdonképpen a kényelmemet féltém, a nyugalمامat, a biztonságomat. De az Úr nem ezeket ígérte, hanem azt, hogy Ő velem lesz. „Ember mit árthat nekem?” – „Nektek, barátaimnak mondom: Ne féljete azoktól, akik megölik a testet, de azután többé nem árthatnak.” (Lk 12,4) – mert akkor az Úrnál leszek.

Ez a levél arra biztat, hogy erősödjön meg a hitünk Krisztusban. Erősítsük egymást is azzal az erővel, ami Tőle van. Még van miben erősödnünk, ezt kérnünk kell tőle, és amit adott, azzal éljünk is: merjünk engedelmeskedni, áldozatokat hozni szeretetből, bizonytságot tenni arról, hogy ki a mi Urunk, és hinni, hogy Ő mindig velünk van.

Zsid 12,28

Ezért tehát mi, akik rendíthetetlen országot kaptunk, legyünk hálásak és azzal szolgáljunk Istennek tetsző módon: tisztelettel és félelemmel.